

Pesmi

Ervin
Fritz

Kaj se to pravi – biti?
Kot uboga ribica v saku
hlastati po zraku –
smrtni strah na dolgi življenjski niti.

To, kar bi ob tem še rad povedal,
je preprosto, da sem tukaj zato, da sem;
da sicer odhajam, da že grem,
a da bi vas rad še nekaj časa gledal.

Ko se raztrešči letalo,
iščejo njegovo črno skrinjico,
od mrtvih v nesreči do živih ozko linico,
ki ne pove nič, ali le malo.

Tako tudi pesem le o nekih krikih razlaga,
o krikih, padajočih v globine.
Kar kričijo padajoči, v loku mine,
in globina nad njimi visoko zmaga.

Zato kot pobič, ki se podpiše,
kjer je prvič punco poljubil,
napišem: »Življenje, zmeraj sem te ljubil!
Naj tega napisa nihče ne zbriše!«

In na kraju napišem, da je užitek,
 ta večno tekoči čas premagovati,
 da se nam biti ni treba bati,
 da je biti – glavni dobitek.

SVETI
 FRANČIŠEK

Baje
 ima Bog v svoji božanski zlobi
 čudne navade:
 noče se prikazati in dati vedeti, da je.
 Menda uživa v naši tesnobi,
 ko se nam kaže kot iznajditelj
 in večni gojitelj
 svoje zakulisne svetovne nadvlade.
 Ne vem, ali je, a rad se v otroško dušo prikrade
 in si nad njenim trpljenjem privošči razne monade.
 Kako grozno mi je bilo,
 ko so mi rekli: Ljudje malo živijo pa umro.
 Ob moji grozi je najbrž kar šprical od naslade.
 Ko so mi rekli: Čas se ni začel in se ne bo ustavil,
 se je od smeha nad mojo tesnobo kar davil.
 Ob moji grozi, kako mi minljivo življenje mineva,
 se mi Neminljivi tam zgoraj še vedno krohota, da odmeva.
 Z menoj se Slaboumni Božanski Paglavec igra
 in me kot mravljico z nevidno bilko bezá.
 Veseli ga,
 da se z grozo sprašujem, kako mi bo, ko me ne bo,
 ko se sprašujem, kje bo ne bo.
 Rad ima od strahu znorele možgane,
 njegov smeh od zgoraj odmeva skozi nebeške sobane.
 In ko se mi roga, ima okrog sebe zbrane
 vse peklenščke in nebeščane.
 Vsi napeto gledajo, kdaj se bom od strahu uscal v gate
 in mu začel lizati Božje Podplate.
 A jaz lahko tudi brez njega ljubim sestro svetlobo in sestre ptice,
 sovražim sestro temo in sestre krivice
 in ljubim in sovražim ljudi – svoje sestre in brate.

ODA
 KURE NESNICE
 JAJCU

To jajce, ki ga nesem, je božansko.
 Kako je čudovito in veliko!
 Je ena sama celica, a v sebi

ima vso dolgo kurjo zgodovino
in vso nesluteno kurjo prihodnost.
Ta naša uboga mala kurja pamet
nobenega onstranstva ne pozna
ne kurje vere ne nesmrtnih duše;
petelin, ki bi rešil kurji svet
pred zemsko smrtjo in temo po smrti,
ki – pišče božje – bi zadel svoj križ,
se v našem kurjem svetu ni rodil.
V tej sili, ki drži za vrat naš rod,
le naša kurja pamet v noč nam sveti.
Morda je kje kak dobri kurji bog,
morda za grahorke in golovratke,
za nesne štajerke in male ančke,
ki gospodinje so jim vrat zavile,
obstaja kak posmrtni kurji raj.
A rod naš kurji nič ne ve o raju.
Naš rod se zdel bi izgubljen v vesolju,
če ne bilo bi naše vere v jajce.
O, kurje jajce, čudež v zvezdni noči,
iz kurje mrde v gnezdo nam zdrsiš
in grejemo te s pernatoplotno,
na lepem pa podolgem se prekolješ
in pišče – kurji čudež – se rodi.
Ne, ne, nobena kura ne umre!
Res gospodinja vsem nam vrat zavije,
a tisto večnokurje v nas ostane.
Ves kurji rod končuje svojo pot
na kurjem britofu, v človeškem vampu,
a so stvari, ki smrt jih ne izniči:
iz roda v rod naš glasni kokodajc,
naše kokane, petelinje petje...
Kaj moja mala kurja smrt pomeni
ob dejstvu, da petelin zmeraj ráši,
da vljudno prime putko za grebenček
in vljudno svojo petelinjo ritko
pritisne ji na njeno kurjo ritko,
s tem pa rodi se zmagoslavno jajce,
v katerem stisnjena je zgodovina
in vsa bodočnost kurjega rodu.
Živi naj kurje jajce! Kurja pamet
ne ve, kaj je v vesolju bolj božansko.

SPOMINSKA To je torej ta njegova spominska soba.
SOBA Tu je z njim do groba živila njegova doba.

Tukajle, prosim, se je naš velikan umival in bril,
ves navdahnjen, ves mlad in čil.

Tole je njegova ura, tole so njegova očala,
tole je akvarij, ki mu je pravil druga obala.

Tule so njegovi nešteti pesniški rokopisi
z veličastno temo: danes si, jutri nisi.

Tole je njegov, kolikor vemo, najzgodnejši rokopis,
to pa je njegova zobna proteza, ali, kot ji je pravil, gepis.

Tule je gumijasta cev slavnega katetra,
ki ga je rešil, ko so mu odpovedale ledvice in jetra.

In tukajle, prav na tej postelji – vsaj tako je pravil –
je marsikatero svojo muzo poonegavil.

Tukajle so še tri omare
njegove v razne jezike prevedene pesniške šare.

In naprej je le še skrinja z njegovo posteljnino.
In to je konec srečanja z zgodovino.

Vljudno prosim, če zdaj zberete za vstopnino.

KO BOM Ko bom umrl, bom.
UMRL Bom zemlja v zemlji, bom.
 Nad mojim večnim snom
 prsti bo nizek hom.
 Prst pŕsti bo za dom.
 Bom kakor bog – ne bom.

ŠE MIGAM Še migam s prsti, z jezikom mlaskám,
S PRSTI še dobro plujem, krmilo ravnam,
 si sproti zmišljujem, odkod in kam,
 da to vem vse manj, si ne priznam.

A vse bolj sem upehan, vse teže veslam.
Kot galjotu mi tolče boben: bam bar bam.
Črno brezno me gleda iz mojih očesnih jam.
Še malo, pa zine po meni – ham!

SREDI
ŽIVLJENJA

Sredi življenja te velika ljubezen zadene:
ta ženska ti lahko vrne smisel.
Namesto da bi životaril, plesniv in kisel,
se vržeš spet v življenja peneče se pene.

Potem spoznaš, da je bil tvoj up pomota,
še nekaj časa upaš in se bojiš,
nato napraviš čez upanje in bojazen križ
in greš spet stara kislá, plesniva pota.

Le včasih, kot nocoj, se te dotakne,
ko blisne, stotisočvoltna božja strela:
nobene noči nista skupaj preživela,

nikoli je nisi spravil iz njene zapete jakne.
O štorati princ, o, princesa ohromela,
kako se vama lahko sreča tako izmakne?

IN POTEM
SE ZBUDIŠ

In potem se zbudiš in vidiš:
nisi na svojem ležišču.
Z dlanjo greš po telesu ob sebi:
niso polne, mirne, zrele prsi,
ki so dojile tvoje sinove,
temveč neki trdi, štrleči, dražljivi seski,
naelektreni skati.
In vse skupaj v drugi izbi,
v drugi temi
in drugi noči.
In preden ponovno zadremaš,
si rečeš:
Fant moj, o takih rečeh
se pišejo pesmi!
Kajpak, če si upaš.

KREPKA

Kadar ti ni do seksa,
te lahko človek prime
za joške ali za rit,

za palec ali za nos:
isti kurec!
Samoten.

JEŽ
IN KRTAČA

Pardon, reče jež
in stopi s krtače.
Krtača reče: Jež, kam greš?
Le kar po domače,
Tudi s krtačo lahko, če ni drugače.
Peš ali jež.

SREČANJE
S KAJETANOM
KOVIČEM
SPOMLADI
NA TRŽNICI

On je prišel po regrat,
jaz po rdečo redkvico.
Trčila sva pri branjevki,
ki je imela oboje.
Jaz sem mu rekel:
Regrat kupuješ?
In on je rekel:
Ja, ti pa redkvico.
Drugega nisva izrekla,
velika tepca in bizgeca,
sicer v poeziji
povsem nadpovprečna.

NEZAKONSKI

Če je otrok nezakonski,
ima mamo, a nima tata,
ali pa za tata kar dva tata veljata.
Nepravi je pravi, pravi je telefonski.

Naše nezakonsko cuza palec,
se oklepa mame in še zmeraj na dudko pije,
vendar je naš najmanjši skupni imenovalec,
ki na vse nas milo svetlobo lije.

In tako pridem iz službe domov.
Ona pri vratih. Pozdravim. Ona ne bev ne mev.
Potem pa pristavi k meni stol
in mi zakriči na uho: »Oči, tata je prišel.«

OB KOREKTURAH Stavci delajo različne napake.
 Tiste iz malomarnosti me jezijo,
 tiste iz utrujenosti dobro razumem.
 Ko mi »Naši profeti« popravijo v »Naši profiti«,
 se nasmehnem.
 Otroško pa se razveselim napak,
 ki nastanejo,
 ko njihovi spretni prsti
 ne dohajajo
 njihovih radovednih oči.

PRAPOK Učenjaki pravijo: skoraj gotovo je bil začetek sveta prapok.
 Teologi pravijo: skoraj gotovo je ta prapok povzročil bog.
 Oboževalci in sužnji domnev smo, ubogi zemljani,
 nikjer ni dokazov za to, da bog je, ali, da boga ni.
 Podajam torej svojo domnevo za tega sveta izvor:
 Bil je bog in pok. Bog se je ustrelil, od božje samote nor.
 Vesolje so božji, na vse strani leteči možgani.

IZŠTEVANKA jazsemtrot
 pevecód
 karbreznot
 ticaljot
 kraljprismod
 trdkohlod
 onfalot
 vinskisod
 najgazlod
 vsiodtod
 kažipot
 vzhodzahod
 kažetod
 inondod
 zauvod
 metlovkot
 žitovgrot
 povhensod
 krotbrezzmot
 tjazaplot
 inodhod

kajtitod
nikamot
vsepošod
kilavrod
vsepošod
sambankrot
bičpiškot
našgospod
jazssemtrót
tigaljot
onfalot
pasmobot
vsinapot
vijavaja
kuzlalaja
vajavija
pešzavija
položajjezapleten
vijavaja
jazsemven